

Dopisi.

Od Sv. Jurija ob Ščavnici. (Brackijanci) se jako jezijo, da se tudi duhovniki udeležujejo občinskih volitev. Če so duhovniki zapisani v imeniku volilcev, ali tedaj nimajo pravice? Ali jim ne daje pravice volilni red za Štajersko? Če se kdo svoje pravice posluži, gotovo nič krivega ne stori. Ali naši duhovniki niso avstrijski državljani? Posebno se brackijanci hudujejo, da se naš g. župnik udeležuje volitev; če bi brackijance volil, o kako bi ga hvalili, pa hvala Bogu, naši duhovniki niso narodne izdajice. V nekem „Štajercu“ nek brackijanec opominja našega g. župnika, naj volitve v „Koslafeh“ ne zamudi. Glej ga nemčurja! Še slovenskega imena: Okoslavci ne rabi. Mi se nadejamo, da se boste g. župnik kot narodnjak tudi te volitve udeležili, ker imate tam volilno pravico; pa takrat boste šli v Okoslovce pa ne v „Koslafe“.

Več volilcev.

Ivanjci. Že sem mislil, da se bomo za resnico kečkali; tako je bilo prve dni po volitvah, kakor če dregneš v sršenovo gnezdo... Ker se je do danes že precej ohladila zavreta kri, upam, da bo resna beseda našla svoje mesto. — Vprašajmo se najprej, ali res v Ivanjcih ne moremo živeti brez Vračka? — Prepričan sem, da prav lahko. Kaj pa je že storil Vračko za našo občino? Znano mi je samo to, da se malo briga za cesto k Sv. Juriju. V Ivanjščici je v deževnem vremenu blato kakor v Kunovi; sicer se pa s težavo privlečeš čez rupe in gruče. Kdor ne verjame, naj gre gledat. Ali pa je Vračko res tako ugledna, povsod spoštovana oseba, da je častno, se solnčiti ob žarkih njegovega prijateljstva? Prav dobro še nam je vsem v spominu, kako žalostno je pogorel lani, ko se je vsiljeval za poslanca. Ali je znabiti vera katoličan, ki spolnuje vestno svoje verske dolžnosti, da mu ne moreš do živega? Je-li delaven in varčen, kakor mora biti kmet? Ne posebno, ker hodi ob najlepših delavnikih okoli — po krčmah. Kaj ga je bilo treba n. p. pri naših volitvah? S svojim prihodom je samo povedal, da mu gre že precej tesno za mastno službo: mogoče že potekajo dnevi brezakrbnega postopanja — mogoče — o strašna misel! — mogoče bo prekmalo zašlo solnce sreče, in treba bo sleči gospodsko suknjo. Ali ima Vračko vedno več prijateljev? Ne! Kakor kažejo dogodki zadnjega časa, ga kar po vrsti stavijo občine ena za drugo pod kap. Ščavniška dolina mu je to leto že precej glasno povedala, da ne mara več za njega, da hoče imeti v gornoradgorskem okr. zastopu boljšega načelnika, kmeta, pa ne človeka, ki izroča okraj nemškimi pürgarjem. (Vračko, ali te ne zebe na peči, če pomisliš na Terbegovce, Galušak, Kraljevec, Ščavnico in — Ivanjce?) Kdo pa so Vračkovi prijatelji? Poglejmo jih! Najzanesljivejši so vsi krčmarji ob veliki cesti od „Novoga sveta“ do ivanjskega „peka“ in velika večina ob drugih cestah in potih. Za te stori Vračko kot načelnik največ; ni čuda, da se tako odločno potegujejo zanj. Drugič ga neizrečeno ljubijo radgorski pürgarji; saj niso mogli dobiti uboglivejšega hlajca od njega. Najbolj ponosen pa je lahko Vračko na svoj tretji regiment. To so pa naročniki in čitatelji prismojenega „Štajerca“. — „Štajerc“ je korito, v katerem zbrlogzajo nemčurji vsakih štirinajst dnij pravo fašensko godlo neumnostij, svinjarij in lažij. Da pri tako mastni hrani ljudje zbolijo, ni čuda. Saj menda veste, kako umno orje nekdo svojo gomilo, odkar prebira gospodarske članke v „Štajercu“. Ta „napredni“ gospodar ne dela več ogonov. Čemu tudi? Nemei pri Čmureku delajo na ravnicah široke, naš „napredni“ Štajercijanec si pa misli: da bo prav nemški, pa na svoji gomili ne napravi več nobenih ogonov. Smešno in žalostno! — Še neprimerno bolj žalostno je seveda, kako s slastjo ližejo ptujsko nesnago tudi nekateri Ivanjci... Pfu! Škoda! Imajo jako pokvarjen okus!... Sramota za lepo vas, sramota za prej dobre

krščanske hiše, največja sramota in greh pa za stariše, kateri trpijo, da čita „Štajerčeve“ grdobije in norije tudi deca! O ljuba pamet, kje si? — Ali se to pravi, skrbeti za srečo svojih otrok? Ali se to pravi, otroke krščansko vzgojevati? Dobro mi je znano, da se je že predrznilo par takih Štajerčevih mladeničev vzdigniti grešno roko celo proti lastnim starišem. Kje je iskati vzrok takemu obnašanju? Prepričan sem, da so krivi stariši sami. In sami sebi režejo vsak dan trdo palico, dokler bodo trpeli v svoji hiši gujusno berilo. Ali ne veste, da so morilci in ubijalci, katere je sodila zadnji čas porotna sodnija v Mariboru, večinoma Štajercijanci? Ali ne veste, da „Štajerc“ najgrše blati in sramoti naše duhovnike? Čemu dela to? Vzeti nam hoče spoštovanje do duhovskega stanu. „Štajerc“ dobro vé: če ne bomo več spoštovali duhovnikov, tudi ne bomo več hodili v cerkev, ne bomo več verovali, bomo kmalu po živiasko živeli, potem bomo pa ravno zreli za nemško luteranstvo! In takšne otroke hočete nekateri imeti? Se-li nadejate, da vam bo na stare dni dobro zraven takih otrok? Pomislite samo! Otroci brez spoštovanja do duhovnikov, brez vere, se-li bodo zmenili za četrto božjo zapoved?... In poglejte okoli sebe: katere hiše živijo bolj krščansko, one, katere berejo ta nesrečni list, ali one, katere berejo n. pr. „Gospodarja“? Premislite in sami sodite! Primerjajte svoje otroke z onimi, katerim ne pride ta nesnaga v roke.

Torej kratko: Ivanjci! Dajmo slovo Vračkotu, ker še na njem ni zrastle nič takega, da bi mu bilo vredno še dalje gnojiti; z njim vred pa se naj pobere tudi gujusni ptujski papir. En korak na boljše je že storjen. Novi odbor dela čast občini in celemu okraju. Pa zakaj bi ne bili vsi občani enega srea, enega duhá — krščanskega, slovenskega!

Kozje. (Naše novice.) Zadnjega avgusta sta mlatila skupaj na Veterniku nad Kozjem brat in sestra Maškonova. Med mlatvijo sta prišla do prepira, ki je povzročil grozni umor. V prepiru je sestra letela za svojim bratom z lopato, kar je brata tako razsrdilo, da jo je dregnil z majhnim nožičem menda ravno v srce, na kar se je sestra zgrudila mrtva na tla. Stara je bila okrog 20 let. Sedemnajstletni morilec se je drugi dan sam javil sodniji v Kozjem. — Dne 2. oktobra je bila v Kozjem razstava goveje živine. Prigulalo se je mnogo prav lepih krav in bikov. Obdarovanih je bilo z bogato-krasnimi državnimi in deželnimi darili mnogo krav in bikov. Lahko so ponosni živinorejci kozjanskega okraja, ki še kaj dobro napredujejo v živinoreji, kar je izrazil tam potovalni učitelj g. Jelovšek. Ob koncu razstave je imel precej dolg govor o umni živinoreji in je navduševal naše živinorejce še za obilnejši napredek pri živinoreji. Dejal je, da je kozjanski okraj tako nekako središče za živinorejo Spodnje Štajerske. Tukaj je takorekoč pravi cvet dobrih pasmi goveje živine. Ob koncu govora pa je djal: Dal Bog, da bi mogli čez pet let še v obilnejši meri obdarovati z darili živinorejce kozjanskega okraja! — Od 11. do 16. kimovca so gromeli topiči ob štajersko-hrvaški meji še menda bolj, kakor v rusko-japonski vojni. Vedno od jutra do večera se je streljalo ob meji na hrvaški strani. To je bilo za naša brate Hrvate nekaj izvenrednega in sijajnega. Imeli so v svoji sredini milostljivega knezoškofa, ki so delili zakrament sv. birmе. Baje 17 let že ni bilo tamkaj svete birmе, zato pa so letos tem veličastneje sprejemali svojega višjega nadpastirja. Stare babice in dedeki so prejeli zakrament sv. birmе, kar je bilo čudno videti za nas Štajerce. — Dne 25., 26. in 27. septembra so bili strašni in usodepolni večeri. Vsak večer je grozno bliskalo in grmelo. Dež je pa lil, kakor iz škafa! Dne 1. oktobra ob 3. uri popoldan je pa zopet pribrulo hudourje od južno-zapadne strani z bliskom in gromom, vmes je pa jela padati kakor lešnik debela toča. Hvala Bogu, da je kmalu pojenjala, drugače bi bila pobila grozdje in ajdo. Pravijo, da je po nekaterih krajih

napravila precej škode. — Dne 1. oktobra nas je zapustil nadučitelj gosp. Franc Böheim v Kozjem. Svojo težavno službo je opravljal vestno samo v Kozjem preko 30 let. Lepo število let za jeden kraj! Vsled preobilnega truda in starosti je stopil v pokoj in se preselil v drugi kraj. Bil je tudi umen sadjar, kar kažejo že velike jablane pred šolo in lepo urejena drevesnica, iz katere je vsako leto mnogo mladih drevesc okoličanom razprodal. Hvala mu za ves trud! — Ta teden se je večinoma vse obralo. Kjer ni ugonobila peronospora ameriškanskih nasadov, tamkaj se je nabralo nekaj več od lani. Bilo je grozdje tako lepo zlato-rumeno in črno, da bi ga gledal in gledal ter hvalil Boga za tako neprecenljivi dar božji. Tam pa, kjer se je pojavila peronospora, so nabrali polovico manj od lani. Slaba posledica nesrečne uime! Žalostno bodo zdaj črčkali črčkiki osamljeni po gorinah, tem veselejše bodo pa prepevali oni vinogradniki, katerim se je znoj in trud tako lepo poplačal s sladko vinsko kapljico.

Dragi kozjanski okoličani, bližnji in daljni, na nekaj vas mora opozoriti kozjanski novičar. Hajd vsi možje in mladeniči pa tudi žene in dekleta v nedeljo, dne 15. vinotoka v Kozje na zborovanje katoliškega političnega društva kozjanskega. Govorili bodo vam vsem naklonjeni gospodje, ki so vestni boritelji za vaš kmečki stan. Mi se bomo čisto po domače pogovarjali o raznih nasvetih in željah. Torej le pridite in pokazite, da še bije v vaših prsih srce za katoliško in slovensko stvar. Na veselilo svidenje po večernicah v prostorih gostilne g. Franca Gučeka. Kozjanski novičar.

Iz Vidma v Trbovlje. Samo to in nič drugega ko to smo hoteli pibiti pred javnostjo, g. Šribar, „posestnik jako obsežnega posestva in jako obsežnih travnikov“, samo to namreč, da ste Vi opetovano skazali zaupanje Župevcu (sami poveste njegovo ime), možu, ki vedno dela zoper duhovnike in katoliško vero. Kaj pa trdite, da ni Vaš oskrbnik, a sami priznate, da je vodil licitacijo Vaših „jako obsežnih travnikov“. To je konečno vseeno, kako ga imenujete, ali oskrbnik ali drugače, za besedo se ne gre, a dejstvo je res in to sami priznate; kaj torej popravljate? Ali Vam je neznano, kako ravno ta človek govori zoper duhovnike, ali ste ga videli kedaj v cerkvi, ali poznate njegovo življenje? Pravite, da ne veste, če je Štajercijanec. Pojte, pojte, ali se Vas ni na to opozorilo in sicer od jako merodajne strani, ali morete to tajiti? In sedaj se Vi temu možu javno v časniku zahvaljujete za njegov trud, možu, ki je najhujši pristaš tistega peklenškega „Štajerca“, ki širi med ljudstvom najgršo nemoralnost in surovost. Sklepete nadalje, da dotična notica že zato ni resnična, ker se pisec ni podpisal. Prijatelj, zakaj Vam je toliko za osebo, zakaj rajši dejstva ne opravičujete. To je pač vseeno, kdo je pisal, glavno je, da je resnico pisal, kar Vi sami pripoznate s svojim popravkom, še več kakor je pisec želel. Sicer pa pojdite na Videm in vprašajte zavedne, poštene Slovence in vsi Vam to v obraz povejo, kar je eden izmed njih pisal. Obče mnenje poštenih Videmčanov je namreč, da bi bili Vi za licitacijo lahko dobili slovenskega, krščanskega moža, a Vi tega niste storili in to obsojamo. Nam ni za osebe, ampak za stvar, zato nikogar ne pardoniramo. Sicer če niste krivi, zakaj ste se počutili takoj zadetega, akoravno ne stanujete nekje blizu Trbovelj, ampak sredi Trbovelj? Toliko resnici in dobri stvari na ljubo!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Iz šole. Za nadučitelja na nemški šoli v Brežicah je imenovan Franc Kresnik, učitelj v Laškem. Za stalne učiteljice so imenovane na svojih mestih: učiteljske suplentinje: gđe. Jera Hrašovec v Središču, Franciška Vošnjak v Ponikvi in Marica Potrato